

tranzitie postdecembrista

Misionara

la praznicul cuvintelor mele
de bunăvoie mă voi îndurera
strângând la piept marama ca
pe o iubire postumă voi și lăcrama
în adâncitura visurilor stelare
plămădind ideila adăpostul unor oameni
de hârtie-apărători ai pădurilor negre- alții mă vor
părăsi fără de explicații edulcorate
lăsând loc multimilor
să mă locuiască
sunt doar o casă
puștie îmi zic
sunt doar casă
cu perdele ciuruite de vremuri cu
mirosuri stătute de molii cu
pereții lăsați peste munți și
culmi de amintire mă întorc:
cine e străina care locuiește în mine
întreb copiii noptilor
întârziați îmi răspund
în umbre de tăceri:
e împărăteasa lucrurilor
nefolositoare gura ei de cleștar
poate adormi umbrele copacilor
și eu mă strâng în mine
trag zăvorul
adâncindu-mi
ca un melc
în umeda cochilie
ochii încercând
să opresc peregrinările
într-o tranzitie
postdecembristă
cu multimile de ...escu
în spinare